

כיאור בן כספי על סודות פירוש התורה לבן עזרא.^۱

אמר המחבר: לא מפני היהתי איש שכלי^۲, טהני לבני, לבוא להבוגנים בעמקי תחומי, אשר עמקו לאין סוף, ותכלית אין להם, כי אין אבאו אל בית מלך, ואני איש בדור ולא אורך, ואיך אבאו אל מקדשך אל, ובובינה לאותיות בעין בלתי קבלת, וודיל אמר: ולא במעשה ברואשית בשניהם (ונראה ש אין דרישין) וזה הכתה המכע והרבה חכמים ניכשלו בזאת, ומון הרין די' לכתותם ולהעליטם, שכן ראיינו ולבתוינו ולהחכמים, אשר רצוי לדבר בענינים אליהם, שדרכו אוטם ברימות והסתור, ואם אני בא לנגולות נראות בחולק וטוהר דבריהם, ומקרו מסיעין שאמר ולכתח עתיק (ישע' כב) ומי רוזל אל וברם שכיסה אותם עתיק יומין, ולא נילט ריק להחכמים, כי' להם נתנה החכמת, ועל השביעו לכל גילה ארום פלאלו חבירים, אפי' נקודה אחת: אבל מפני רוב התאותי וחשקי התעוורת משלcli, אשר הדברים למן חז' לעדרה עליין,^۳ כי השם ביחס משנהו בת, ולא עובנו בגלותינו,(?) וועל לעדרה עליין,^۴ כי אמור זוכר מנגנון כי לא חיה בעת והשבעה אל אישימני וקורא בו בעין, ואני מנגנון כי לא חיה בעת והשבעה שתחול על, כי אמור זול בפס' שכבות (ליה עב) משבקין אני ואמר אמן חייב, זו קא שנמנוא בעית ההשבעה, אבל לא מנזא שם לא חל עלי. ומכל סקס האיל וההשבעה והזהה כללית חלה, ואני לא 'אגלה' ככל, רק אסתיר טפחים ואגלה שליש טפח כל זה להטעלת האגושים המשטוקרים וטקיים לזרות צמאונם, וועל אישימני איש הבא אוורי, כי השם ירע שאין דעתו להגביל על חבירי, ורק רוחן הביקתני להטעור שכליל עלי רוחם רוחם לבני עזרא, אשר דברי זרבוב חות, אשר שמו רבינו אבר' זום בן עזרא, אשר דברי לא יערכם כקף והוב, ואני נסמכתי על מה שאמר רהיעיה: מה אהבת תזרעך זום ריל כל הפלתת אהבתך הוא תזרעך כל היזם, ריל תמיד הוא עטף ולא תבל העולם, ומעתה אתה בעורות הפלמר אדרם דעתך.

^۱ זה דרישות פיד' אחר דוא.

^۲ מ' איש חכם בעין.

פירוש סודות

של הר אביע על התורה

לר' יוסףaben כספי

Catalog Neubauer N. 227. I 232 Oxford
J. Kaspi on the mysteis in Ibn Ezra:
München Cod. N. 239.

פירוש הסודות לדראכע

רמזו: כי מאור השכל יצא החסן. משמע, כי מתחתערותה וכח השכל, אשר נשרור להשכל יצא החסן להעשות לכח הרבי שוויה מהחשי, והוא הרין אשר בין האמת לשקר, וזה ב' מזיאו הרבי אל הרמיין, שהוא הזכרין, והוא שאמור: ומחני העילך למעלה יצא החסן שהוא ררצון, ואמר: כי תגעת החסן לפנים זוז רצונו: כי התגעעה שהתגעה השכל ותעורר לא ה' מעצמו אלא דבר אחר, שהיה לפנים, ועי' למפני, קדרה, כמו וזהו לפנים בישואל רשות ד') וזה מורה והשתלשלות אל החסן החשנות חזק הראשון, עכ' אמר: כי בתחלתו יש כה בלי מפעל, משמע כי הרבר הזה בכח קדום הגינו, והוא בפועל עתה בתחרותו להבין בדורו וא' דבר שהוא למטה טמן, ועי' רזרם הזכיר גם הדבר הראשון טמן: וא' השכל והטachel והטachel, דבר אחד וכו':

ואמרו: גם עליה תאנא לאטא', רל על כה הדמיוני שנקרו בא בלשון ההוראה עליה תאנה, מלשון תאנתה והוא בא מכח החומר א' אשר עכ' קראו תורה עליה תאנת רל כה השקרי, שהוא מכיא לאדם ליר' תאננה, כי ידוע כי התאננה אינה באח לאדם אלא מסכת החומר שבין, זהה וגקרוא השליישי בשם הבדיקה, שהוא חשלישי לדזנות הרבר לפועל החריגש, כי בתחלתו יש כה להבין בלי מפעל החריגש המיכון לכל, בלח' ציר שכל, כי הרבר נדע שכלי כה המודת', שבתנאיו הרבר לאושם, לא ישיב ולא ירינש הכח השכל והרבי, נאמני ובציאות, וזה כי בתחלתו יש כה בלי מפעל.

ועתה ביאר דבר הדראכע ול' והרמזו לנו סודות אתרות ודומות לו' בכונה אחת, ואמרו: והטבן וזה הפה, בגין איך יטרד הנור לארכבעה ראשים וכפה סדר נן ערך כי הנור מלשון: וגזרה עיפה שרא' ניע ברוך ב' כי' וזה השפע ונגען מן הכח האלוהי אל הלב, שחייא ניע ברוך ומשל, יטרד לר' ראשים, רל לארכבעה חללים, שה' ד' וחושים, והם ראשים כי כל אחד ראש בספי' ואיתו נגנום בכלל בטעם ובפעל, אעפ' כל אחד בחובר עם חברו ומפיק': ותגנות שער שאמור, אני כא' בגוף כי הארים בתחלתו ביראות הכח של ביל, וכחטו ש' להזות איש לובש חומר, וזה ירעש ר' אלקי' לאדם ולאשתו ובו רל עישן נך מחומר, והגביל שכל' בון, ומאו ניתן ל' הכח להזורי בשכל' ובבונא, ומזה שאמור: כי יש יכולת באדם לחזות לעילם, וזה רצונות: כי ברכית את עצמך איך הוא, ומה נפשה, אם והוא עצם או מקרת, אז ייכל לרעת את בוראו ואו ייכל להזכיר בון, ויכול לחזות. ולא ימות לעלם הבא.

אמר ר' א' בן עזרא בהקדמת פ' התרורה

דרשו קדרונייט שהתורה קדמה לשלט אלפים שנה וכו'. וкорות תחיליל לפרש זו, ואומר לך קורתה קפנת, והוא זאת: ר' בע' בעית שאמאנו דבר שאוכל לפרש אותו בדרך כלל איזשנא, ואודיע דעתה, ואומ' לא איכל, רע כי בתחליה איבאר הפלות, כמו שאוכל להשאלם, ואוחבל אחים, ואודיע מה היה דעתו בזה, ולא נתעוררתי לפреш בזה, אלא מזכרי הרב הירושה רבינו משה איש האליהם מורה צדק, כי אמר בספרה וגכביד בחיב' סמץ זל: רע, כי כמו שורותים הגבאים דברים שהרצין בהם משל ונטשל, כמו נרות זכריו וכי עכל א' אומר בזה: כי התורה שחוchar היא מלשון: הראה, וקדימה' חיא מלשון קריית מעלת, כי כבר אמרו הם בעצם: אין למעלה לא עמידה ולא ישיבה וכו' (בביה פ' ז) וזהיא ואין נוק' למעלה, אך יתכן שישול עליו קידמת מקום, עיין ורב בס' המדרע של'. ואלפים' שאמאן, מלשון, אללה. ואלפי' מלשון שאנן במש'': אלפי' שנאן והיא לשון שני, והיל אלפים' משנהות. וכך פרושו: כי הראת החכמה היא משלה ממעלת העמל שברא, כי הם ידיעות מתחלה, כי השנת הוכחמה עטקו ונשגבו גסלא, מהשיב' כביש' ונשגב' כי לבוד' וכי רישעה ב' ז' ומוחשובות חסם ב' עפקו ונשגבו ומוחשובות מרוב תעלומה במש': כי לא מוחשובתי מוחשובתיכם ומי' (ישעה ג' ז') עד כי אין יכולת בנרד האיש לדעת איפיל' סוד מצוח קל', אלה תרזה רשות הוכחמה כהה נשתנו בפירושיהם, מר אמר הבי, ומוא הבי, אעפ' רשות הכאים לא שוו בדעתו שעבורי ושעתידים להולך, ורואה לדברי תרע' עד מודעתך, כי אם תלמד והלכ', ואס' אלף פעמים תחרחח לך ידיעת אחור ידיעת וכו' מזוב דקחת.

בראשית.

אמר הדראכע: רע כי כל מה שמנצאו כתוב היאאמת, וכן היה איסון ספק בו, נס' יש ל' סוד, כי טאור השל' ב' ז' א' החס' ז' ומוחשובי השללה למעלה, כי תגעת החסן לפנים זוז רצונו. והטachel יבון, זה רצונו: ידוע כי באדם נמנאים שלש כחות, ונקראים בלשון הפלוטופיא: תכזרה. ומפיק'. והוא כה. והכחות הרגם נתנו לאדם להבין ולהשכל, ולהציגו והסביר. ובעצם לא הפלול, ועוד

כי אין בזה שום סתייה כלל בדרכינו: רק יש לזרר כי מה שאמר יש עופר ריל שככל אדם שיש לו יכולת לעולות ולעוף לטמעלה מגלגלי החטש וויתר, וישיב טמו במחשבתנו, שהם נגסי, וזה רוטח לאסטרם שאמרנו עוד בזמנים אחרים: עקבי של איזידור בו (ביב' נז'ר) ריל שכלו שישיג ואיזיר יותר מטנו, ועקבו שאמר, הוא שכלו, וזה מה לו; והי עקב תשמעון, כי כמו שהעקב היא אחרון הנחת, כן חשלב בא לאדם בסוף בקביין גנוס. והגה אכיא לך ראייה, על מה שאמרתי, כי הנה השטש איננו מהנה אלא לפתח כלבר, ריל טרוואת, אבל השכל יש לו יכולת עליו להשיג יותר טמה שנמצאו בו ריל בטנו, ולפעלה פגנו, דהיינו הגלגולים שהם לטעה ריל מטנו, וזה אמר ביב' יש לנו סוד כי לעלום מדברים בדרך טשל, כל שכן הדברים שיש להם חשש על ההמן.

עד אמר: ובסתוף הארבעים מההחלקה ישוב האמצעי אל הגוכח והיא הסוד. החכמים זול נרעם להם כבר טבע כל דבר מהגמגאים יריעה אמרית, עד שקטו הベルל לכל איזיא מהתבעים, כמו שהוחכיהם בזועים, ועכ' אמרו כי טבע איזור יצירות והארם היא מ' יומ, ולא באו לכלול סוד זה, אלא מהessor שאור יצירות, עם יצירות הארם, בתבאי השם מבול מ' יומ, וכרי שלא ירע נח סוד הטבע בגנול, עכ' נתערכו היסודות, ולא הי' מביריל בין יומ ובין לילה או תאמור, כי ביפור המשמש מן הארץ הנה נשארות הארץ השכחה ואין מביריל בין יומ ובין לילה. בסוף הארבעים מההחלקה ריל מההחלקה עירוב היסודות, ישוב האמצעי שתווא האדם אל הגוכח, ריל שיטסף הפסד מוחלט, וודאי לדבר באמטו בסוף, ומה את כל הוקם, ריל ששב להות כדקדם ברייתו, וחוז סודה, שאיזור עד הארבעים ולא הפסדים מיר, כל זה פטני שהוא מבעם גבורות לו מצירותו:

עד אמר: מה נגמר דרש בזום שנמש שתהה פטנו ואין כטמשנו ויש לו סוד — כבר אמרתי כי החקמים זול יש מהם שטברים בדרך טשל, ויש מהם בדרך מליצה, ויש מהם בוחחתת הלשון, ומואבר וזה עד סודו: כי נרע טבע פרי הגפן שעריך בכירה דרייכה בנת ורביריים אחרים, והשותהו שלא לזרוך, משוויז ככחמתה גדרה אלוי השוה והישר, והשותהו שלא לזרוך, משוויז ככחמתה גדרה אלוי כלו שותחו, אבל עד הטבע, לא יתכן בזום אחר, ואם על ספיקת הפטוק אין חישש בזום, כי הנה ותדר ותדר גיל לא יתכן בזום אחר, אבל בזום שפרטנו היא הגוכח, כי בזום שנמשו, או ידע טבע, כי

בפסוק: את שני המאות, פ' כי נגנ' הכהנים האחרים, וכן נקראו שני בני הגרלים וכי יישר פ' סד. רצוננו, אין הבינה על הגרלים מובלם, כי תמצאו כוכבים שהם גודלים מטה, אלא קראו אותן גודלים, בעבור ארונות. כי להם שטע אויר יותר טראהריט, ועכ' קראו אותן גודלים, כי היה נמי ישר שהיה כלום גודלים ואומר לקצתם גודלים, כי היה נמי ישר שהיה כלום גודלים גודלים, כי בעבור הכתם, וזה סוד על השפעת אורם הגיון להם נטקרה ושכ' להוות כוח בעצם מה שאין בן חבריהם.

פרקשת נח.

כי השחית כל בשור וכו' שאלך ד' לא שמד דורך תולחתו, ומה נגמר רושך שחשיחתו בימי ונס בימי. ידוע, כי הベルל גודל יש בין מים העולים למים התתגנים, כי התתגנים הם נפע גראה לבך, אבל המים העליינים, אינם כא צוחים כמאפר רחל (האייה ייד): שאומו בשתגניש אנל אבבי שיש נ' ריל כאשר תרצו לעלות בטעלות החכמת, והטבאנש במקומות החכמים מלת מים אל החשבונו שעם כמש אליהם, אבל אותן הימים בשם המשותף לבך, אינם מושגנש כלל, ואיא לדרכו: וכלל בין הימים אשר מתחת כי ריל שם הベルל, עד כשירצה איש ללמוד ולהשיג, יוזד שלא זטיה, שאנגט טפלים על הרימון, כי יבוא לדמות יסח, ריל שיטשבש שכלו וישאר במכבה, וזה, על כי שידרכ לחכמים לפודט, דש אותן למים התתגנים. ועכ' דנס בימים המודגשים, וזה דומה למאמרטס: בפורה שאוד מודר וכו' (מילת י'ב) ובאשד דימן בון טה בהן, שנאנמר ואורחות השיטים נתמוץ וכו' ויבקש מעינות תחום, הם באמצע מטהו, ויעז' דמן כי הרכבות טן יחרטו לעלות אל י', סן יזרוט אל יי' לדאות גמל טמן רב.

עד אמר שם: אמרת רוזל כי יש שף שטכמה בכנפיו את השטטש (יוקד פביב ו' ביב' דיע'ג) איתו כטמשנו רוק ייש ל סוד, דע כי מה שאומת החכמים בדרכיהם אלוי וכיזא בהם, אינם כא טשל, כי איך יתכן שייטסנו עף שיכסה השטטש המאייד לכל השולם השטטש, וזה הי' כטשומו הי' שקר גמור, כי אין טבע השפע נורם ולא טבע שאור הגראים שחייה גודלים כי שייכסו השטטש, ואם נאמר עדר, כי בעבור הען שטכמה השטטש גודלים וכו' וגמור עליז' שטפות, כי הען טבע שיזה עט, אין איך אמר כי יש לו סוד, הלא היגלה יותר מזב,

חוושש לקיט אחת, ועכ' בא הראכע לפרש ולומר: כי כתש אמרו בandal שמשתתק לאחוב ולהדרכ בשם, והשם יוזש בסרטן, וועלט השטל כתש האונטם בכלל. ניב' בא רארם חטעה וחתשין היא בסרטן, כתש אמרו: כי יידעתי, ועוד: וארעך בשם. אבל שאר בני אודם החותניים, אין השנתה השם עליהם, אלא עד כל. סוף דבר, כי השנתה היא השנתה, והרבו היא בחפה, ועכ' בא ר' לא לומר שהוא סוד גדרל, פגאי שוראה: שטם ורשע הוא מצלחה ייחד, ואין בינוים הברול, ונראה מהה שתירת תורה הנאמנה המחייבת טתי, והמודריכת רשות גדרן, כי אין בעסוקי התורה תועלתו, והוא דבר נרול, ובאות ראייה להסתהו, והפסוק פעריד לדברי היה הוה באמרו: האף תפסה בג', ואעסיך גאנט כי השב' אברות זה באמרו לו השם ועתק סדרם וכו' וכי הוא רזאת להסתה עלייה נפרית ומלה, אמר בדורך שאלת האף תפסה, והשיב' לו השם: ארדיה נא ואראוח נמי' ואם לא אדעיה, משטע שאט לא עשו כלט ברעה הוואת, אלא גאנט ציק ביניהם. אדרעה אותו ולא אבלוז עטם, ואם יהיז רביט ניגלו נט אתרטס עטום בעבורם.

וכיז' וההתעוררות לא בא אליל אל דברוי היה הוה, שאמר בט' כי ישא בפסוק: וארעך בשם, שייא כתש: ואם לא אדעיה, אבל לעולם אין השם מכל ציק עם רשות הלא תורה ששאל אברות: אם ימגאון שם עשרה התשחית, והשיב': לא אשוחת. אעים' שיש לא אמר כי נט זה מטאפלת אברות, מיט לדשעימ אך לא לא לא לזריקם.
(טט יט ליא) ובכידה. יתבן כי היהת לו אשה אהרת וטטה. כי יש הפרש בין בכידה לנדרלה, כי גדרלה היא בשניהם, ובכירה היא פטרות רחם ורנה הוי לו שתי בננות גדרלות פאלל, שטחו בסטרם, ואיך אמר הבכירה, אלא הבכירה מסאה אורה.

פרק ו' יצא יעקב.

אכן יש וג', פירוש הח' בונה: בעבור שימצאו מקומות יהוד שט' נסמי', ולא אוכל לפרש כי פוד מופלא היא. — רע כי מה שהקשחה להראכ'יע לפרש זה, בעבור כי כבודה מלא עולם, ואין דבר אין סקוט נסטור טמני, והכתבו אמרו: והארץ והארה ככבודו, יוחקאל ט' ב') וגהה אמר: יש יי' בטקם הוה שנראה דוקא בתקום חזת, וזה פרח טפנוי שאלו ואלו דברי אלק'ין חוויט, עכ' אמר שהיא סוד מופלא, כי כבר נדע לחכמים, ולמי שהוון להה זכל מוכ, כי כל דבר שהוא תחת גלגל הרוח נברא טרי טירות, והחותם שיש באדם, יש

אם לא היה יודיע' מבש מה תועלתו בסוף כי או לא היה נזכר לנו, עכ' אמר זה עיד מה שאומנו, וזה טוונ.

פרק ל' לך לך.

והכנעני או בארץ, אמר: יתבן כי והמשכיל יוזם — יוזע כי העולם כללו היז אכיש אחד בכללו, והגה המוסת כתש שהאייש בחצר ראשו וחובו וטומס, ואם יכה איש באצבע רגלה, יחווש כל נטה, ואם ברראשו, כל גיטו מודעוען, בן העולם השטל, עולם האמצצעי טקימ, וקימות חשלם האמאצעי מוחעלום העלין, שהוא בסאו הכבוד, ודוא' בזאמר עליו: וטני לא יראו (שפנות ל'כ', לכד') זה התבדרל נמצאו ביט' שאיטו נכללא' בנטו, בשלל האדים, ושהנכבד טובל הגבות, והארם הפק, ואוב' ג' שלמות נמצאים ביט' האדים, והעולם יכול תחת רשות השם, אבל עיי' אמצצעי, וכן הלב אמצצעי בנטו, ואיך אמר הכתוב: והכנעני או בארץ, טשגע ביט' השם לאברותם לבא ליריש, בא וממציא הכנעני שהוא מושל את הארץ, ונראה שלא היהת או ברשות השם, ומפני זה חוקתך לך לוח החכם, וסיריש כי יתבן שכא זה ותפשה בקרוב, עכ' אמר: ואם איננו' כן, ייש לך טור. רל שהוא בהפק כמו שפיריםנו, עכ' אין ראי' לדבר נן, כי דומה בדעת שאט עוב' יי' את הארץ, עכ' אמר, והמשכיל יוזם, כי זה חיק תורתינו.

פרק ו' ריא אלו.

אמר בפרק זה: ואם לא אדעיה: כי האמת שהבל ידע את החלק עד כל, ולא על דרכ' חלק כי' — קודם שאמר ל'ך דעתו שהיא סוד גדרל, אמר ל', מה זיא דרכ' כל, וזרך חלק: רע, כי השם ברוא שלם האמצצעי שטם הגלגולים, וכבר בא' עולם השטל, והכח הגיתן כי שהוא להחיזתו, וקימות השטל נבכ' היא מטבחות גלגולו, והכח הגיתן כי שהוא גפסו המגייע, ונפש הגלגול נבכ' מגיריות ציוו' שכלי' וטשעוקת אל אהבתו, שהיא בוראות, והגה השם או מה'יו' תמיד, עד סוט, סכתבת חשק גנוועטו אל הגלגול שהוא מגיע' בכח, עיי' אמצצעי בסרטן, והיא כטפניע עט' אינו מתגעגע אלא מרב השקי' זואבטו אל ברדא, ובכערום נבכ' השטל בandal כי מתגעגעו של גלגל יוז' כלט ואיט'

נש כבהתה אלא שחומד זה איתו כות, שהז יותר זך מזה, ולבד בשתקה חם וכמו שיש הבדל בין נטוחה בא, בין צדיק לרושע, וכו' בין יש הבדל בין האדם בעגנון באיברי, כי ינצחו מקומות בנען שאבר אחר מתריש יותר מהביון, כמו אם תחתק ייז או רגלו לא ימות, ואמ תחתק ראשו, או אם תגעק סדין בלבו או בגדיין ימות מיר, וכו' ועוד בעבור ההרגשה היתריה שיש בו, אין אופי בנען האדם ינצחו שיש הדרל, וכבר ידעת עד דעת ריא אמר עד סיון: בנדול הדרל ובקמן כללה, משפטע כי בשלם הדרל שווא השם והארץ ומה שככללו הדרל ובראו, ובקמן שווא האדם כלה, כי אחר ברירת האדם אמר: ייכל, ואתת כי השנתה זי זיא וכל העולם, אך לא לכל אותן מטלקיין בשות, רק כל אחד לפי זכותו, וכפי השפעת תוכנת הגלל שווא למלחה טמג, וטפני וזה אדרל בשחק העלים לשכעה אקליטים, אמרו כי איי מטלחה מכל האצונות והעתורו, עז מן הפסוק: עזי זי אלקץ בה זי וועל זאת הבנה אמרו עוד: אוירא דאי מחקים (ביב קניין) והעד על דבירי, כי אין כי דעתו באחדו בספק: ומפניך אסתר (בראשית ל זי) שיש מקום פטייל כה, ותראה בז בנותה השם, ואם הכל מלא בבורה.

פרשת וישלח יעקב.

הפיין את אלוי הנבר: אמר ר' ראה חיללה שישכב הגביא זי, ופיידיש תמאנו בס' וילך. — בנת הח' בעבור מהחשבות הנבותיות, לא בעבור גשי, והעד על דברי, מדבריו שאמר בפסוק: קח לך אשת זוגנים זי (וישע א') שאין הבנה בעבור האשף, כי מה עצה הדרה זאת מהשם, שיקח אשה זוגה, ועשה ממנה בנים זוגים, רק הבונה, בעבור מהחובות הכהבות, כי האשה שהדרה לו, דהיען החומר הוא ילדתם, וראייה על דברי, בדוחה האשף להזעם, מדברי הרב הדרה שאמר בפרק תראשון בספרו הכבב, בפסקון שית זונח זונחת לב (משל זי) וזה החומר, בן כוח נאמר, בעבור גשי שנות מהחשבות והחבות הנולדות מן החומר שהוא אשף גזינים ולא בעבור גשי ממש, כי אם על גשי, אך אמר אשף בקרבתם ולא אמר אשף עצבם, שיהי נראה כי בעבור חסר אשף שהוא עט, אמרו, אלא בעבור מהחשבות השקירות אמר אשף באשר בקרבתם, והוא אבל אשף בלכובם.

פירוש הפסודות לדראכען

ספר ואלה שמות.

פרשנה בשלוח מז יא: רע כי מלת נורא איננה בנין נפעל כמו נעל ונשבר ונרכת, וומשכלי יכין; וזה רצונו: כי כל בנין נפעל מקבל מקרה מאחר, והנה נשבר מן המשבר, ומלאת נורא איננה כך, כי אין יתכן כי שוכבל יואט מטען יקבל טורא מאחר? אבל הכנגה זיא בעבור שהשם מטיל טורא לכלם, וכן הוא טריא הכל, שב להיות נורא מסכנתו, והנה זיא טפ, ואית נפעל, וזה שאמר: וומשכלי יכין, וישים הבדל בין נפעל לנפעל.

פרשת וישמע יתרו.

(ימ חז) אל תנשו אל אשף. אמרה לך סוד במרקח לילך בפרשיות כי תאָה, ונם נס' אחרי כת, אמר: ונסתרת מלך דרב רע, לנפש ולנטה, ייללה רעטעו ואמר: השם ברוא הגבראים לעבור ולשטעו ולשטע דרביע, והר סיינ לער, והזו: אל-תנשו אל אשף, נס הראשון רל אוירא, והזו פוד האודם, נס במקום אויר אמר הראכען זין האודם ומיהיר רל אודם ואשונג, זי כבהתות, וזה עלהם רוח שלכל, או טוריידמן זון ובכבות, לשוט שטט אודם, ולשות אודם בגין, להדרהיק פטור התאות המשכנל מן הבבות.

פרשת ואלה המשפטים.

אמר: כי השם הגביד הוא שם העצם, כי זיא לבוז, וכו' עיש דרכי הדראכען.

יזוע וטבואר לנכבי לחש כי מל שמות השם, יש עס שווא ש' העצם, בעבור כי זה השם מורה על מל מציאתו, ושוויה חז ויהי, וגקדו בז' מורה עליו, עכל בהוכיו זין השם. מורה שווא לבוז, ולא אחד, ואית טשנהג כאו שטנטוניס האודם, ואעפכ' תאנכא השם שיזדי תואר השם לפטעים למזה, טאג' שווא. הכל, כי בהתאמת מביאותני, יתאנכת שווא המתשיא כל הגאנזאים, ואטיעלה על הרעת שווא איטט נטבי לא זילל העולם להזאג, כי אם נאמר שוואלט לבוז שעמד ואין אויר טעמידן, אין וחויט וטסידים ומיטיגים? וכן הזין היה אויר פיטסיד שלא יתודה, כי אין כי שיעמידן, ואט נאמר כי פיטעפידם מאו, על כהרטן נאמר שווא השית, ועז אדר שווא הכל, כי טאנק ידיעתו אלדים ושומ פועלותז שב לדוטהו אל זיאו,

ובז' לרבנן החתום, ומה שאמור: ומאותו הילך, רל כי בכוח יעמדו כולם, ומל כי חז בדורו אנשטי שלא היו מודים בחיזוק העולם, אעיס' שהי מודים כי בכח השם העולם עמדו, עכ' אמרו: ומאותו הילך, ואחריהם שפודים על חידוש, ואינס מודים על ההשנה הבלתי, אבל יאמורו: העלם כמגתו [טרג] הילך, עכ' הונצק למור עד: שהוא הילך, וזה האمعدת תמיד, ואין טיר השנתה מותם, וזה מה שהונצק לפרש בכח ולומר: כי שם העם היה שם תואר והוא הכל. פוגן שאמור: ושם בקרבו, ומטעו הויאיל והוא ברוא הכל, אם יתאר בהם אין חישט, עכ' הונצק להבאי ספל להבון השומע. כי גזה גקדיה שבתוך העניט הוא הקרוכה אל כל המדריך אשר יקרב ואשר ירחק, וספוגי זה והרמ' הזקץ לפרש והסביר, כי היה הבודד שוכן בתוך המהנות, ובעת שזה נוטע לא היה כא בתוך ומחנות, ועכ' נברא לב האור באנצע הנתק, וזה המקדים כל הגוף בכל עגני, ובו קודם יוצאים, חצם לדת^א) והצ' לדוח^ב) העמיד הגוף, והשמה דרכיה לנקי כדרובן החום לאש, והם ברמות החסן עם האור, ועכ' אמר: וירצח רוח אודם בקרבו, וכבריה רב א') ועתה בא לפרש ולומר: כי בראותך ספק זה שהוא: אם שמע תשמע בקולו שהוא המלאך, והווע אהד, ואודיב אמר: ועתה כל אשר אדרב, שמורה שהוא עצמה, ואיך נראה לשניות חז, עכ' אמר: אל תהשש שהוא כך כנראה, אלא כי חז האחד ואין לו שני — והנה אמר: וזה עיריך בוה המשל שאביה לך מהכמי ודמדות, ואם יתברך לך פגנו, אז תפיד לך האבן מקרובך.

דעת מוגברים כי גוף הלבנת, נף זך מקבל או ר מההשתטש, כי היא דבר שאין נהנה לו, יירודע כי האור שיש לבנה אני כי לא מההשתטש, ואוד הנטבא בהמשש הוא אויר שנמצאה לבנה עצמה, ואיך מוח נדע, שאעיס' שהם נסיטים שניים, מיט' אודם אחד הוא, ואין הベル בינוים, בן נדע עוז. כי שכל ובגמא באודם איינו הכל בגוף, אבל משכניו כלב, כמיש: לב חכם ליטינו (קילת ה' ב') והוא שכלה, ועל שקנוץ אודם במורה נדל ולימוד רב, עכ' אמר: קינה לב נשלל טין י') ולשלט והחכם כאשר יתגה לרבר דבר ולכארו, מיר' בא אליו ואיתן גמגע, ועכ' אמר לב חכם ליטין, ואיתו השכל אומו חכמי החזק שעוז נחלה לשכל עזין ולשכל מעשי, ושכל מעשי מקבל

משכל העיוני והוא הוא, ואין לשכל המעשי שכל לבה, אבל הוא עייני, ואיל נט הוא שכל נקרא, ומפני זה הכא ראייה מההשתטש והלבנה, ועוד אמר: כי שמי בקרבו, וזה עצם ותוואר, כי לו גבל וועל' להטשלים, והעד על דברי, שאמר למלחה מותה; וטעם כי שמו הוא הכאב שכלל וכבודו, והמשכלי יבנ'.

פרשת אתה תצוה.

(כ"ח ד') אמר הראב' ע: כי סוד עמוק היה דבר האסוד והחוון, רק ארמו קצת הסוד, אולי יבינו מה שהוא יוציא דעת עליון וכו', דעת, כי ארכעה חללים שכמות, שביהם יש כי כוחותם ושם הבהיר, והמחשב, והוכרן, אמר שם שתי העבותות הנתנות על שתי המשכגות, וחשב ואפוד הוא דמהחשב, עכ' אמר על אמצעיתו, והוא היפויו ריל כי המחשב בין הדברים ובמיאם לישוע, ועכ' הוא במאציג, ואמרו: עכ' הששה על כתחת השנית, רצוננו: כי הצעיר שהוא באבן אחת, יש לו ששה כוחות, ואוותם הבהירות, גם כפי תולדותם אוכותם, שהוא הפטולים, וככה הששה השניים, אינם רק כפי פעולות ומילדים. רק ומיאפסת שהוא המחשב לעולם לא יהושפ מהתבנת הכל לרבר, כי רק טמרא העין יהושב החשב. כי אם לא יראה בעינו איך יהושב. איך זה אינו תלוי רק לטמרא העין, וכעכבר שדרך הדין לעילם בששות השני בצל הירק, אין כי הגראה לו לדוד שידי, הן וכאי הן לחובה ואו חותך הדין, וכן עכ' אמר: וירכשו את התווען שהוא לשון נפיה נטבעות החושן אל מבעות האסוד כמו שטאמיט. — ועתה אמר עוד ד'א, כי אותו שהוא החושן שם נתן את האוערים והותרים להיזומם בכיה, וטשומרים ומוחמים עד שתבאו הגזרה לטח^ב), ואו יצא לטעול מוחץ אל החושן רל שיצא השכל לטעול להתגנבות, וזהו נראות, שהם שני דברים ואינס שדים זראי, והайл ואינס דומיט בפסילתם, עכ' אמר כי אכני השם שווה, ומיען אחת, רל מאכן אה'ו, ואעט' אינס בכח בפסילותם, כי אכני החושן למשטם, ואכני השם לזכרון. ואביה לך ראי' מדברי חכמים ואומשיילו לך ותבין טמן עד דבר אה'ו, וזה נטער והזמה לזה בעיון שכלו: רע, כי החכמים כלם הפסיכו, כי תחלת ברית העלם ברוא השם דבר, ונקרו בלבו.

ורחיקות ורחקה מוחלטת, בראותו העולם חולך כושא ואין לו שני רק בחלקיו, אך לא במיננו, וכי שירגזה לעמוד על ברוי עיון בו הופכ, כי אין לי צורך להוכיח איש באיש, כי בשם מכואר כייתר, וכי והמכו ניכ בתורתינו במקומות שפירשו דברי תורה כלשון בא להבין השומע, כי ידוע, שהאדם הוא נוטני, אם תבוא לרבר עמו בגבויים מטנו, רל בדקות המכשכה האלקית, לא יבין לרבר דבר אפלו קצת מטנו, וכי לרוב דקונן, וחומרו הוא המונע, ואייבת התורה המכחית פטי, למזה נתנה הויאיל ואין אדם מבין בה, מעכ' הונרך החכם הזה לפרש גגה במלת אגבנע, ולומר: כי זאת המלה תורה על שלמות הועל הנעשה בחסן ר' שהוא רצונו באו לעשיותו, באמצעיות הגלגולים מראה כוחו ופעולתו בעלת השפל, כדי בני אדם הפעלים כל דבר בידיהם, עכ' המשללים בשם ידים באמון, באגבנע אלקים, ואמרו: ברוח סי', כא לפרש, שהיא בדורם המלכים כשירשו לעשות דבר, עשיים אותו עיי' אחר ובכורות, ואמר עד טשל, כי ידיע שהשם אין נוף שיהיה לו סה, אבל הגזך לחדיע שם שהוא מלך המלכים, וכל דבר הנעשה מפי, הוא ברצין כל' מורה, וברצין הוא ששות ובהיד זוך, וזה כי הוא צוה ונבראו שמורה אל ממשלתו, בעבר שכל דבר מהמענים השפלים הם עיי' אמצעיות סgalילim שם שטיט, וומרם ביכ' בכוחו ובגבורתו כטיש: ועטידם לעד לעולם, והעלום השפל הזה ונספה, והשם נצחיו, והגزر למש: דרכ נגב בשיטים (תלילים קיט) ונראה פה שכל דבר טבעי ולא מלאותי, וכן אDEM והמנים לא יבינו זה איך זה, הגזך לומר: והמשיכלים יבינו.

עד אמר: קום עשה לנו אליהם, כבוד חונה בצורת טיטה, וכי עיש עד סוף: זה יוצע כי כל ארם השלם במעשי, ובידיעתו, תמיד חונה עליו השם בל' הפסיק בכל מקום אשר תדרוך כי מהשכנתו ורניל, השם מושיבו כטיש: חונה מלאר ר' סביב כי (שם לד'), כי הגה אברם שהה תכש בתוכנה כטיש: אל עליון קינה שטיט וארע (בראשית יד, יט) השטיטים. מורה על חכתת התוכנה וארען, מורה על הטעע, שהוא מכוא להאלקיות ורבבי אברם כי זו ברצין האליך, כי הי' בגדיבות עיר שטורה תורה על שינאל כלתנו להלחם עם ר' מלכים וגבורת הוא עם אנשי ביתו, וכי מסיבותו מאחרן שיעשה להם כפי חכתנו דבר שיוכל לקבל שטע אלקי, עד

הטלטסייא חזולי ובלשון רול: 'אללי' (ט) באמרם כדורי: 'כשנטעת' אילן זה ושמהתי בו מי אני בשןלתי לו זה הסוד. וכבלשון מקרא קראו בבל' ברכבתב: כל הנקרא בשם וכו' (ישע' ס' ז') ומפני נבראו וחמי שטיט והארץ, והפסוק מס' יט' במאמר: בראשית ברא וכו' שפטת בראשית מורה שהיא החכמה כטיש יי' בחכמה (ט) וכו' (פלש' נ' ריש), ומאמרים עד: אכן שתיים, אכן שמתנה נשחת השלים (ויאא נ' ז' ע"ז) ואעט' החומר של השטיטים ושל הארץ אין שטיט, כי חומר השטיטים זו מחומר הארץ, מכל מקום חומר אחד המש. — ועתה בא ריא לפרש מלת אודים ותומים מאיזה נזרה המש, ופרשך לך, כי כל דבר לא יצא לאורה ולחותיות, כי בא אמצעיות אלה הבחות שנגנו לאדם, והם: החירות והמחשב והברון, ועל הששה שם בגדי אחד, וששה האחים אמר אם תרצה לדעת מסטרם, לא תכין כי אם מעהלין השפל, רל מעהלין, שהוא תבונת הגלגולים וכוביביהם, איך הם, והשתל ניכ' וארם וטוחזוי כמו הם, ואם תבון אותן הימב', או תהי' מהטשיכלים, כי אז, יצאו שכך לטעול, ועתה אותת ותדרב גם לעתירות, כי יש אנשים יציאו שכלה לטעול לבון דבָה.

פרשת כי תשא.

תוכים באגבנע וכו': אמר כן על מנגב בני אדם, כי כל החז' השם בדבר סי' יקסום וכו' עד, והמשיכלים יכית. דע, כי החכמים חרכו מרה לחבר ספרם להסיד והגשומות לסתיהם, רל המקרה וככל, דחייט היהודים והרנילים שוט כל' השמש ולהם אחרים שטעל בהם דזאות, טפנ' שרוא, כי עצם שיש לה מקרים אלת, וכיוצא בהם, לא יתרכן שידי' קיים לשעלם ועה, אבל לוזמן קרוב, כי אין וגחותם כי בא בנק' הנושא המקרים, אבל השם יתעללה הועל והוא תחדי' לנצח נצחיהם, אינם ראיים לה כל אלה, ואם תאמץ הגה גנוללים שטעד בהם הכתוב שוט תפידים, כטיש ועטידם לעד לעולם (תללים קפ"ח), התשובה כי ועם בעליך נגע נברא, והשם איתנו נגע כלל, ועוד מתגעתם נראח שיש להם מניע אחר, וחוץ ממה. ואם תאמץ שד, הגה מטלקיים שאינם בעליך נגע כלל, והואיל ואינם נגע לא יטול בהם הטעת, הגה המותם כי הם שגיט, וכבר ידענו מהמותם האותרין, שעשה הרבה בהד

(ט) וכן תוי בוחכמתה.

שוויליכם אל רצון השם אשר יצוחה לו בהשפטו זה: אשר ילנו לפניו, להורות לנו הדרך, וראה רמז לנו באמורו: ואם תשיט לבך אל המסע והראשון רצונו, אם תרצה לדעת פירושך כי היהת בונתם זהה, אם תשיט מוחשבך ומיינך אל המסע הראשון, שהוא הען אשר נסע לפניו שהזה על פי השם. כאמור עית ר' יהונוי רל על העלות הען נסעים והונים איב' נראה כי כבוד השם היה על הען, והם ניב שאלו זהה, ומה שנראה שהוא קשח, מפני שדעת כל העם לא היהת שות, כי אל השבו החק אל, ושם ערב רב — מורה עז, שהוא לשון ערוב, ומפני זה היה קשח וכי אמר: או תבן זה כמ' שאמרנו.

עד אמר: אם רוזל שזרואה לך קשר של תפילין וכי (ברכית ר' ע"ז) דע כי באמורו קשר של תפילין אין הבונה על תיקון התפילין איך יעשה אותו, כי הויל החם אינו נקי, לא יתכן נקי, ואיך הבונה בעבודה שלשלת העולם חבורו זה עם זה עם החם הגבבר, ומבע כל דבר ודבר אל חבורו החומרה לו נטבע, וכי בלאם הם על פי זרמו וחסם נעשים, וכך למן לא נתברר לו זו בידיעת אמרתית, אבל בתמן תורה הגנו החם או על אותה המעללה, אשר לא ידע מוקדם הוא והباءים אהירין, והוכנינו על שורכם לשלם לתכיא דבריהם בטישל, המשיל לו על צד הרמין והמושח ואמרו: קשר של תפילין רוחה לו, הבונה כמו שהתפלין מיקיפין את גראשו, ואין מוחלקים, כן שפע השיגת שופע תמיד ואני נספיק, כי גבראי זריכין לו תמיד להחוותם, ובאמורו שהוא סדר עמוק, וזהו בוגנו, כי שורש והתחלה השופע הראשון שמננו גשפט איזרים, איך יידע שפט זה, כי יידע על דרך מתחש, הארט שאל תחול להרעת אם החלך חסיד או צדיק, ואחר ראות צדיקתו ונרבת לבו, וזכה לאוות נט רמות וצלמו מה הוא, כן משערת איזרי הבוד אט בוראו במדוריין, וזכה לראות בכ' עזם האלהי, וזה יזר השופע תחלה פנני. החם: איט נקי ולא נקי, שיוכל נרב במחשבתנו להשיג אמרתונו ויבן אמר כי לא ירangi בו ר' רל בשיה זי בוגנו, כי גראשו משכלי וטבון בחיה, כן יותר ויטסכל. אחר טנו, בעבור כי החומר מוגנו, אבל איזרי מוטו יעללה במעללה מה שלא זי קדום, רל בחיה, והנה און לך מות, כי בחולש הנגע יבר השכל, כל שכן אם ימות — ומעלת משה עיה נחלת על מעלת שאר השכל, וזה לא הה רק בעבור שנברא

מוחמד זך, והחלומות בעת התנדלו בבית המלך ואו מגן השכל בבאו מוח רל בלא טגע, ומיר פעל ונכח השכל ושב לחיות כל' בירוש הכללים והסודות ידיעה אמרתית, עיב' אמר ידעתך בשם. כמו שאמרו: היודע שייעזר של יציר בראשית מוכחה לו שודוא בן עה'ב. וזה רצוגם, היודע פועלותיך איך הם מוחברים ווינקים זה מוח בידיעה אמרתית, זה נקי טהור, חן שכל משכל, ולא יהא שוכן בראותו התחלה שיתחייב מתחלהות ההיא רבי הטעלים, כי ככל אינס רק פועלן אחד וייחלפו העיגנים מטבוג. ואל יקשה בעיניך אין יתכן זה? כי גם בכח הדברי יטמא, וזה, שודוא אחד, יטצאו לו פועלות רבות, וכל שכן לפועל השיטה. ומה שודואו בגביך באדרה הוא האדם עיב אורת הרכובים, וכוביך באדרם יישראאל, עיב קשור של תפילין, הבונה בויה כי השכל טועל שלל, וכי ההשנה על ב'א, עיב אורתם, וחומר על יישראאל, עיב הרואה קשר של תפילין לטשח, והוא הרין למ' שהוא כבשחת. כי הוא נקי ונתברר אליו, וכי שודוע זה על דרך האמת לא במושח, מוכחה לו שהוא בן שעיב, כי שיעור השם ית' וקומו האמור, הנה היא מעשי, כי הארט בידיעת ידיעה אמרתית מעשה השם ופושלותי וללחת ברובי, לו אז הכתה נכהה שהוא בן עה'ב. כי אז יצא שכל לומעל שהוא אלט, וזה כל הארם, ואמרו: קומת, הבונה בעבור ריבוי פועלותיך החולמים בירוש, עיב האדם המשכלי שאין לך טגע, אס' בעוזה בגין עז'� הוא, שהוא נהגה מז' השכינה בחרכין בשם, כי אז הוא שמה בתקין נמי' איזה עשר השם בחלקו (אבות פ"ד).

עד אמר: וואית את אחוריו וכו'. פסאת שהוא הכל, וכוביך מלא הכל ומזכותו הכל, הזה טעם: ותמנת יי' יכימ', רצטו בות, היליה וחיליה שנאמר שיש פנים ואחורם בשם, וכבר נקבעת לנו שאנו נקי כאשר הרה לט המוסת, והויל ואין נקי לא יטול גלוי שום דבר מטני ההגשות, ואיך אחוריו שחוץיך באן, אין כי אס' טה ואחריו, והמדברים המבוקעים ונגללים שנבראו בסוף, וואית, והוא לשון הבונה בעין רascal, כמו: ולבי וראה הרבה הכתה (קדת' א' טין) ודיל כי תביס ותשכלי הדברים זמינים כל אחד ואחד כפי מבע, ואיך טועל נפל ואונלה, ואז תרע שהוא הכל, והוא מהיהו אותו, והוא המזיאם, כי אם יעלה על הרעת, שודוא אינו פניו, אין דבר בבל להמציא, ואיך הוא הכל וכברדו מלא הכל, רל כי בבל השם הוא סבת קיימם, כי הנה המות בהצער השם ולא יהי טמר, הנה

היא בכבוד טען. וזה: אין יגענו בדברינו (שפתות ה' נ') כי בהתנבר החומר על השכל ימות. רל ישאר במדרגה התחתנית, וזה היא מיתמי, אבל אם הד אבוייך עלה במעלה, וזה בונת הקברנות, ועלות וחלות קדושים ותולות הגמלים בזוז הספר, והביבאים זרכ עיל דורך טשל נסטור, כי אין ראוי לגלותם, ועוד גטה עיל דורך אחרות אמרו: אם יש לשלות סודות לעתידות, היבנה, כי בתה ואדם הקברבן, או הטלה או יתכרר לו ויעבד החום והרעה העתידה לטוא עלי, על דורך טבח, לא עיל דורך שדעריה תשתח, וכי מסקנת הדבקה בו, והבינה כליה להשליטו ולא יהיה לו פירוד מנגנון, מפני זה היה דורך ויהי ויהי בכל מקם ולא היה ירא נאומו: יי לי לא אירה זב.

פרקשת אחריו.

אמר ריא בקרובן ערואלו. ואני אנгла לך קצת וכור. רע כי רוכב זול לא ראה לבלוט זה החוד כי עומק הו, ושבאו אין ישלט באורס ללבול כי עגנו המבון, וכל אמר ברומ כי ביהוין מבין ופסוקים וטיקין. זילז ומאי נסכא מונזן, או תבן האמת על בריזו.

ודע כי יציר הרע שהוא עם האודם אין לך לוחם עמלק כתחנו כעוג מלך ובשין, והוא הנאמר בו עשו ערוש ברזיל, וכובב ברול זל, והוא הגקרוא נבי עוואול ושעדיר, מלשון: רישתער עלי מלך זל ווי (דביאל י' א') כי האודם משתחער, כשתונבר עליין היצר, ועל שורא תקייף, או צאתה התורה להקבינו ביום ובתוםיו שזרוא ים עני וועללה שנורם נח השכל לבטל שזהו חלק השם, כי מתקן תקסו ונבורתו ויראות הששלט נורלות, ול ולשם, אללי יילכטן ברוך המזג, כי אם יצאה לבטל ער שלאל גאנז. לא זיל, כל זה בעבור שותים צרייכים ליל קיזם המזק, ומה שצזה לשלחו לעוואול המורברת, היבנה כי מה שצטהעה ומזה היצר להרביאו לרבען, והודיעו לנו כי אין בו קנאה כלל, מה שאסיד המדבורה, כי הוא מקטן חרב ואין בו ישוב לתועלת, וצק והקבן שזהו לאם, והוא התעלת הנזלה שבתעלת, עד שאין כמוהו בשווי. ומה שאמר: כי יש לחבירים במקרא, הבונה בעבור המפער, ושאר שנאומנו בתורת, דין אחד. יש להם עס זט, ועככ תנכז: ושלח אותו עט השודה. ריל נסוקום שאין בו ישוב, וגוזי השם על זה לא הי' רק להזענו שלמים ותמים לעבדו באתה ונתמים, כי הוא הנזר תמים, וראה לדרכה בו.

או יבשו כלם, ואיך היגללים סכת קיזטם, ותגונעת היגללים שהוא. תמיירת, אינה כי אם מהתנייע בראשון, חוץ השם וכorth, שהוא מיתמי, והוא מלא הכל. ומה שאמר: ומאותו הכל, רצונו כי כל מוכות ואוותה היבאות לשולם מהגילדים, אינם כי מאהשם, וחוץ ותגונעת ד' יכימ, כי תמןות השם ואחרתו לא עדרע כי א מהאדור שהויא תמןה, ואגני לא יראו, כמו: וזה לטנים בישראל (רות ר' ז) שהוא לשון קדום, רל הרבריס שבראות קודם בריואתי, לא יוכט ולא יוצט כלל, ודום השכלים הגנבים, כי באמת הדרשות לא ישינו כי ארא רק התקרים, והגבאים יעדיו שלא ראו אלא המקרים, שנא' יזרא את אלה ישוראל ווי (שפתות כ' י) וטשטע כי פעל הרמיין פעל, כי אין מכווא להבניהם שם, כאמור: ויהוו את האלים ווי (שם י' א) וגובה מן הנוף, לנכבר לא ישינו, כי הוא פשוט ובהיר וויך ואם יבוא לדבר מה שהבינו ימ�ו ולא בחכמה.

ספר ויקרא.

א. אמר ריא: מצאנו בירית יחיד על שני דבריהם ווי. רצין והחכמת הדודיע לנו השלה ושאר הקברנות ושאר העניינים שככל בזוז הספר על איזו כנה זהה לנו להקביב, הלא מצאנו: אם ארעל לא אובי לך נתלהים כי רב' וועד זכח ומכח לא החצץ (שם ס' ז), איך לך צותה התורה על הקברנות, כי היה הרצין האמתי להשלטנו להתיכינו ולהזחיתנו דבוקים כי אחר שאנו טרים על טשטעתו ולקיים רצינו גם נסיטו לא גחש עליין, טרכ אוחבטיינו בו, הלא תורה כי ביד שאננו לבורגן, הד אאל שטי התהעלת, האחד בעבור קיזם הנזק, כי אם ייל' אודם אחר יציוו תמייד يولש נטשו ויתעה בסוף, וכברתו ימעט היצר, וראי לדבורי, מדבי חולז': הגבעלת לנו קסחה לטרוש מפנין, משוש דטשכה לי' בערליך' (יעידובין י' ז). והשני בעבור שלמות השכל, כי בחפעיתנו היצר או יגבר השכל כי מצא חוק ותויק להתנבר על הגוף ולהדרק בברואן, כן יתכן כי להזות מצוח אחת בעבור שני דברים שהויא העולח והקרבן. כי העולח הוא מכמלת מחשבה רעה השולח מן הלב, והקרבן אם עשה מעשה רע לאפר בו מוכחה או נפשו להדרק לבוואה שהוא תלקה לשזהב. וזה שאמר: לנכבר, לחת נספר, כי בהתנבר השכל על התאות והגוניות הנה

סירוש המשפטות לדראכע

ספר ואלה שמות.

סורה בשלוח פז י"א: רע כי פלט נרו איננה בנין נפעל כמו גולד וושבר ונרכת, והטscalil יבון; וזה רצונם: כי כל בגין נפעל טקרה מואר, והגה נשבר מן המשבר, ומולת נרו איננה בר, כי איך יתכן כי שרגל ידים מטה יקל מרא מאחר? אבל הכהנה וזה בעבור שהשם מטייל מרא לאלו, ובן הוא מייא האל, שב להזות נרו מסבתו, והגה וזה אפ' ואיט' נפעל, וזה שאמור: והטscalil יבון, ושיטים הבדל בין נפעל לנפעל.

פרשות ויישמע יתרו.

(י"ט פ"ז) אל תנשוו אל אשה. אמרה לך טור בטקיה לילך בפרשת כי תצא, ובם אחורי מות, אמרה: ונשמרת מכל דבר עץ, לפשך ולטף, ינלה רעטעו ואמר: השם ברוא הגבריםים לעבדו לשמו ולשמו דרכיו, וזה סי' לעד, והזהו: אל תנשוו אל אשה, נט והראשון רל אדריך, והוא פוד הארם, נט נטוק אודר אמר הרackyון וזה האות המתייחר רל אודר ואשתג, הי' כבאותם, והיה עליהם רוח טבל, או הטרידם מן הבהאות, לסתום שפט אודר, ולסתום אותן כבאותם להזוחיקם מטעם התאזה החשיגן מן הבהאות.

פרשת ואלה המשפטים.

אמרה כי השם הגבניר הוא שם העצם, כי הוא לביה, וכי עיש דרכי הוראכע.

ידעו וmobaur לבניין לחש כי מכל שמות השם, יש שם שהוא שם העצם, בעבור כי זה השם מורה על מציאותו, וחוזה וזה יהי, וגקודו גב' מורה עלי', עיב' בהוכיו זה השם מורה שהוא לביה, ולא אודר, ואיט' משתחנה כמו משתחנויות והארחים, ואעטיכ' תמצאו השם שיז' תואר השם לפטעים למזה, טמכי' שהוא. הכל, כי' בהתאמת מציאותו, יתאמת שהוא המתציג כל הגמצאים, ואופ' עליה על הרעת שהוא איט' מגיד לא זיכל העולם לתמצאי, כי אם גאנדר שעולם לבוד שעופר ואין אודר מעמיד, איך חווים וכטפדים וטשיגים? וכן הדין היה אודר שיטסחו שלא יהוז, כי אין כי' שיעטדים, ואט' גאנדר כי' שיעטדים פאו, על כהוינו נאמר שהוא השיתת, וזה אודר שהוא הכל, כי מתקן ידיינו אליהם ושתום פועלותיך שב לדמותו אל יצור,

נס בבהמה אלא שחומר זה איתו כוות, שהז יותר זיך מזה, וכלב בשתקה השם וכמו שיש הכל דין נמות בא"ז, בגין זיך לרשות, וכמו בגין יש הכל דין בעגנון באיברי, כי יטצאו מקומות בגין שאבר אחד מתריש יותר מהביון, כמו אם תחתך ראשו, או אם תגען סיכון בלבו או בגדיין ימות מיר, וכי בעבור ההרגשה ה תורה שיש בו, איך אפס' בגין האדם יטצאו שיש הכל דין, וכבר ידעת עד דעת ריא שאמר עד סיון: בגין החול ובקמן כליה, משמע כי בעולם הגדול שהוא השיטים והארץ ומה שככללו החל ובראו, ובקמן שהוא האדם כליה, כי אחר ברירת האדם אמר: ובכל, ואמתה כי השנתה יי' הזא בכל העלים, אך לא לכל אחת מחלקי בשות, רק כל אחד לפי זכותו, וכי השפעת תכונות הכלל לו הוא לבעל מנגנו, וטפני זה ארזל בשחק העלים לשכעה אקליטים, אמרה כי איז מעלה מכל הארץות וההערור, עז מן הפסוק: עיני יי' אלקיך בה ווי ועל זאת הכהנה אמרו עוד: אויריא דאי' מלחכים (ביב קניין) וההעד על דבירי, כי אין hei דעתו באמור בספק: וטגיך אסטר (בראשית ל' י"ג) שיש מקום טיבגל כה, ותראה בברות השם, ואם הכל מלא בכבודה.

פרשת ויישלח יעקב.

הפיין את אלוי גבר: אמר ריא שלילה שישכב הגביה וכי פיזורו תמצאנט בס' וילך. — בנות הוה, בעבור מהחשבות הגבניות, לא בעבור נשי', וההעד על דברי, מדברי שאמר בספק: קח לך אשות גנונים ווי' (זושע א') שאין הכהנה בעבור האשת, כי מה עזה היתה זאת מהשם, שיקח אשוח זונת, ויעשוה ממנה בנים גנונים, ורק הבונה, בעבור מהחשבות הכהנות, כי האשוח שהיתה לו, דהיעט החומר היא ילדתם, ואיה על דברי, בדורות ואשה לאודר, מדברי הרכ' והרעה שאמר בספק הראשון בספחו גרבוב, בספק שית זונה וניצרות לב' (משל י' י) וזה החומר, כן כזה נאמר, בעבור נשי' שרות מהחשבות ההורחות הנילדות מן החומר שהיא אשות גנונים ולא בעבור נשי' ממש, כי אם על נשי', אך אמר אישד בקרכטם, ולא אמר אשר בעבור מהחשבות השקירות אמר אישד בקרכטם, וזה כאמור, אלא בלבכטם.

פירוש הפסודות להראב'ע

זהירות שבסכום השם, הנגליים מטענים, ומטענים יתקיים העלט וההית, וגנה השם ברואו. וכן יעקב בסכום מזכה קראו בית אל וכחיקאו משנותיו ויצק עלייה שמן לחכירה נשׂוּן, להקריב קרבן; וכן להודיע כי יש אלהים באין, ולו וראי להקריב המשער והכברת לתה תלו כבוד ולהללו בשכח דראוי, שתחא נכוֹן ל'בָּוָא אל בית השם שה'א ציר לבני, לא ציר רמיוני. הנואר עליו: קרוב אתה בפיהו וכו' יירשתה ייב' ב').

נשלם סדר ויכירא. שבך ותלהה לנורא.

פרק נשא.

אמר ר'א. כבר באורי בספר מאוגנים למה השתגה זה המסתה. וצג עשתה כמו עשותנו מה שזילרו מחשבותיו נאלו העשו היליר, והוא פור נורו.

ההיכמים זול היכים כי החשבות הנטענות, איןם כי אן הascal, כמו ביד ואילן שורות יונקים מן השרוש, בין המספר האחדוי הוא שורש הפספרים, וממשו יתחלו ואלי' יישובו, והעשרה נב' והוא כמו אחד, שהוא נגנבר השבל, ועשתי היא לשון מחשבות וROL כי המחשבה שיחשוב בגין העשרות, שיתחיל אחר טס'ם, איטי' אם כהעשור שהוא ראש העשרות, והטשל בו עד המספר, אם לא אמר אלף לא תאמר ביז'ט, כי הו האראש, ואיך הקורת לביית לטפוף ולהשופב ניב' איטי' כי אם מחשבות האלף שהוא נורם לו. וכן השם ית' וזה סבכה בראשונה לכל המספרות הנבראות כלם. וזה כהה אחד. ווערט שאיתו טס'ם, כי זה נבל בשכל, וזה חוץ לשכל, וכצעבור כי הכל לו ומטעתו לאו יישובו, על כן רמיות זה. והטשליל ייכן.

פרק בלך.

אמ' ר'א: הפטוד כי חולק לא ישנה חלק, ורק נירות הכל תשנה נירת החלק, ולא אוכל לנלהתו כי עטוק הו וחויר כי האתיק דיברת, ואם תבין סוד מלאכי אברותם גם ענן מלאכי יעקב או תגן האמת.

כל הטענים הסכימש של דבר נגיד ונבקע בಗנול לא ישנה מלה שנכתב לכל אחד, ורק הטען יסביר לשניות מטה שקביע. אם ידעת,

פרק קדרושים.

קדושים תהו כי קדוש אני: דעת כי בתה השלם לשלם וכו', דבר ידוע היא, כי האדם השלם ציריך שהיה כל עגנון בשלימות, רל בטענה והבאות ובגידור הלב, כי תהה אברותם על כי שהLEN בדרבי השם בעשותו המצות שמן תלויות בכל שחן החוקים, נאמד עליו: כי יודתי לפען אשר כר, וחידעה הוות איננה רק בזיכרו השלם, וכי זהה בזאת הדעתה הלא תורה שלוח שחש על בט חזיה לשמהו לקרים מנות אדרונו אשר נסוז, זהה לא היה, רק מרדב אתבתו והדבק אל השם, כן, כל האדם צריך ללבת אהיר ורצון גורוגן, אבל עיין תני בטענה המצות ובגידור הלב, ולא יזרר אחר גורוגן, ואנו יהיה שלם, וראי להללו באשרו, נטש אשוי אויש ירא כי ויראת החסינה כי אם בצד חלב נטש אמץ כלכנכם וכו'.

פרק בחוקתינו.

אמ': כי שיש לך ללבך סוד השלם, אז דעת סוד הבבב והעשייה, והגה אברותם נתן העשר, וגם יעקב אכני. ועוד: אנלה לך קפה האסיד בזורי טשרר שני, אם יעוני אחד ואין שני. זה רצונותם באמתו סוד השלם, הכהנה כי השלם לא נבואר אלא לדעתה האדרס בזרת השם טנץ מעשיין ואו יתן שבח הרואו ל', וזה שאנד יוד כבוד כי, הכהנה כי בכוכב השם הוא שבח שטשחון' אותו ואוינו ריק טסינת עולם, מתק רזאת בני אדם מעשיין הגרום בכל עת, משבחון' אותו. וטפלי' זה תקנו רול שיברך האדרס בתה שנתגה מן השלם חזות, ואם לא ברך מעל וכפר בעיקר, ובכערו כי השבח איטו ודמתה ל', כי איטו טס'ם, עכ' הפטשליל בכתר לבורא, ועל שבדתך זהו נכביד ומטולה עד שאין כמותו בטעלת, עכ' משל הבדבב ובגדל לנתר, וזה הבבב והעשייה כן, בעית שיקירנים להשפט ית' או טודה כי הו האתיקות, וטפבתו נתגלה וללא כרעת כת' הבחנות האSTERIM: עוב ד' את האתיק, ואברותם על שעדר אגושים ביטוי טופרים וזה על בן הקרייב טעאר טכל ובייך, ועוד לו טפ: ברוך אברות לאל עליון קנה טפם וארכ', כי חודה

כגnder הגיטען, רק חנוך ליישר לבני אום, לקחת מוטר השכל, וסרוו
כבר רצוננו.

נסלום ספר במדבר.

פרשת ואתחנן.

אמר ר'יא: מלת האלוהים פרושתה כט' ויישמע יתרה, כתיב יידרבו
אליהם והאלוהים יעננו בקהל, כי הדברה הוא האלוהים, כי שלא יבן רוך
קירותו וזה סדר עטוק, וחילחה ללבות להשיות שום טקרה המשניות
לנוף, כי הווא ית' אינו נוף ולא כה בוגנה ולא ישיטוו המקרים המשיג
לזון, אבל הבונה אמרו. אלו הפסוקים הוא כך: דע כי כל החבטים
הבור פטר הגקרא בטמוריין, וחשבו שעילה אלהים בנימט' התבען,
והעליטוטים מצאו עד שקראו לשכל האנשי צורה מעכית, עד שרוכ
ז' פ' — בסתרו ונכבד בסירוש גלום ודורות בח'יא — בצלתני
ברשותינו, האורה החכית, כי הווא העמיד עצם הנוף אשר בו נתעטם,
ונקאותן, על כי שהוא במין מפטי האום, ועוד ניכ' מצאנן בספר
המודע כשבנה ורב זיל שמות המלאכים שוד על>User מעילות והוכר
בעלת האישים בעבור שטרכירums עם האנשיים ונראות באשיות, ניכ'
נאמר כי נקראו אלהים טני' שיישיעו לשכל האנשי הגקרא טבע,
בעבור שהוא בתנוו וזה העמיד, ובאה מלת דברו אליו, כאשר
כל הנוף שם המושאלים או המיטחותים, איב' פירוש: והאלוהים יעננו
בקל והוא כך, כי תחלה כשותה משה עיה רוחה להשיג, לא היה בא
לחשע לרוב, כי לא היה יכול לסבול, אבל היה רק כפי מה ודו
שאזרול: בקהל בקהל של משה (ברכות ס'ה ע'א) כי אעפ' שהיה
נאה הקול גROL לפי מחרת אחרים שלא היה יכולם לסבול, אבל
כפי כוחו של משה וכפי מדרונתו היה שות, הלא תורה של
נתירא משה ריל כמ' שירא העם:

ומה שאמר: וזה סדר עמוק, זה רצוננו, בעבור שכל העם
ההמוניים פאמיגים כי יריד הרבות הי' במוחש והקלות והלידים הי'
כמסורם, ולא בהשנה שכלית, כי אומרים כי הווא סתרה בתורתיב
ובഅמנתען, והוא כפלטור, והוא להטך-האטט, עיב' החוץ הנכבד
זהות להסתיר כי כי כה, וכעביד כי הגבואה הי' כי הדעת הווא
עקרית, והוא המנדתק לנו באומות, שאין לדם לא נביא ולא תורה
אמת, טני' שלא יחשבוה לעותם בטופר. עיב' שם דברי' בהסתיר,
ואינו נראות, אף הי' וכי עיב' אמר: חמתאות לדי', ולא לכטוף השם שודא

אבל נוצר כmodo לא יכול לשנות מעשה החזיר, כי הוא, פועל בשליטות,
כמש עפ' הגיר תמס פעלן, (דברים ל'ב ר') ועוד אמר: ועםדים לעד
לעלם, ובמיניהם השטלים ניכ' מצאנן: והארץ לעלם עופדת (קהלת א')
ואבל איך יכול האור אשור קדרן מחומר ומדוכא ליפוי עש, אשר להטע
פתחוא יבאו איזו, לשנת מעשה אל האגטלא סדרו ונחל בבודו. אבל הבונה
יום בוא עת דעת לאורם, כאמו: וידעע דעת עליון, אז יקללנו, ובעת
שתוכנו אליו הרעה יראה כי מסכת קללו באה אליו.

שבעת המזבחות, אמר רוכ' זל שפודות עטוקים הם לא ז'ז'ז
כיא מתי מסדר כי עד ומישליך בין.
רצונו, כי בלהם חומד נאות הי' ול', וראוי לקבל תהוה ובבואה
כאשר פרושתי למעליה בסוד האותן, וכמו כן רומו חזל טפזוק: ולא
קם שעד נוי, כי יש לט שעד למד עלי', איך ולמה' בנה שבעה
גשא) אכן יש לט שעד למד עלי', איך ולמה' בנה שבעה
מבוחות, והבינה בעבור שראה שהשם צה' לישראל לשיבות
בזים השבעי ולקיים טשואר ייט', וג' בחדרים ים' הבבוריים, שדא
יום נעדר לישראל לנפר על שעונותיהם משאר הרושים, וטבח בכשות
ה哉ן שחביב אברם, אכתי בכרתו ברית עם אבימלך, וכוספה ברת
עוז' ברירת, וכי קרי לקיים שבועתו, והוא הין בנות השם להבר
אזכ', באמו קוו' לכם שבעה וכו', והיתה הינה להשליכם, זאו ואה
בלעם כי ממשלת השבעית היא ממשלה אמיתית וכי הוא דבושתל,
עב' לך' שבעה.

פרשת פנחס.

אמר ר'א. דע כי חטא עם למד בלהק, אין חטא בדק כי
אם בזחטא, הלא תראה: החטאתי לאבי, והנה זה הפק הדרוש, רק יט'
לא סוד.

הרבן יוזע להזכיר מדע תנומי. לחש, כי הדרה והקרבתן
שנתנו לנו להזכיר במעטם, כלומר שצוט השם ית' עלדת, לא
בעבורו הי', והכתב אומר: אם אורעב לא אמד לך' (תהלים כ' ר').
ווק לישר המעוטה שלן ולהזריכו בזורך הישות, כי' להשלם שכלה
שחווא. צורות העצמת, העמדת הבטף לזכותה וליחיותה תריה
נזהות ולא גנטש הא החטאה, כי מ' תועלת הבטף לא פן הגזע
עד שתחטא, והוא, על שרטות רזיל' ליבוראה באפרם מה הווא והאה
ואינו נראות, אף הי' וכי עיב' אמר: חמתאות לדי', ולא לכטוף השם שודא

ספרשת ראה.

אמר ר' איה : כי יסיתך אהיך, דמעם אפי' לא אהיך, ומטעם בן עטיך
שהרייתם בכמן אחד, והואם בנטף והאב בגדורה, והגזרה לא יבננו כי-
את. בספר.

הוכח ר' א, רצה להודיע לנו ענן מענני וטכע באמור והם בנוּן והאב במאורה, כי באחריו כי יסתיר אחיך בן אמרך, ניחא כי אין היבנה על אהזו החותש, כי היה ד' באחיך לבר, אבל יש לומר שתרותינו רמה על שאינו מוחש, וכי גם שלמה המשילם כאיש ואשה. עתה בא לומר באלו השאע האלול מזווע על התחשבות השכל שהוא הזרה: החזר שלא יסתה אהזון מתחשבות החומר שהוא, וכעת שירצין לסתורך אל תשטע אליהם כי זה הפע מה שאמר הכתב: ואל אישך תשיקתך שהוֹא הגורה, והוא יטשל בר, כי כשלא יטשול החומר הוא בן חורין, ויקרא עבד ד', כמו פשתה, כאמור: טש עבדי מת (י'שע' א'): ואמרו: כי הגורה לא יביןeo כי מאתי מספער בעבור כי איננה גען, עבד לא יוציא את עצם או טקרה, כי בענינים הרקם לא דיק אנטיש בעלי חיים, וזה האמת.

בגלל הדבר הזה וכי כמו סיבת, כמו: לבכור סבב, כי הכל בחלקים הוא בחלק הבן שהוֹא הטעה בغال ר' ל: כי זה הדבר הזהה חלק הוֹרבן בנוּן, וונגע במוחו לנילול הדבקים בו כל דבר חזורים בו, בין כל הרוּחות והחותבות הבודה בנוּן ודומות בו בתחום הדבקים בנוּן, כי אין בות אחר לנשאות, כי אם גוף האדם המגניות הכל

פרק כ' תצא.

אמר ר' : כי קללה אלהים תלוי, בעבור שכירך ד'. ועוד
האשים כי אלהים פועל וכו'.
החכם ר' א, בא והודיע לנו טירוש והפטוק ועגניה, כי הקללה
אשכבה אל האלהים שזו פועל בדרך התשפט, ומה שהשם קלל
להתחלף, והקללה אמרת תביא מותהיל, עב' תלוז, ומה שצוותה
תגורר לckerה. אמר : כי על כל מני יש של סור דרכם בנטף, והכינה
בעבור כי חטא פושך לאורה וטוקים אותה, והגורה זומת לבנוארה

אבל האמת היא כך, כי שורת הרוברים היו בדרך נבואה והשנה
שלכלית, וכתכם משח כשרן נכיותם, ותורחו הילתה אמרת, בבעוד
שללא נספהה כשרן הנכאים נטיש... ולא כחתה עזיז זולא
נעם לא נטיש; עוזר זולא;

ונם אם נאמר כי והקளות והלטיריות והדיבר זוקל, פושע יהו כולם במעשה אין זה כשרה וסתירתה, הויאל והען נביאית. אבל מפנוי התוון, כמו שאמרנו, עשה זה יוסר' במתנותיו כי באמות המדה בנבואה הוא האמת, כי היה נאות מהתחזרות חזבאל המתעל אל האיש, בעת שהרצינה השם ית' לברור מוכחה אלו הדכה או להזכיר את עמו מרגלית, איטו בא אלא מוחתערותיו, והוא המנצח הראשון אשר הוא סיבתו וועליה לכל, וזה הדבר, איך בא לאראט דיל תגנחות. ומולת האלהים למח נקראות ככת, זה טוד עמק ולא יונגן גרא פט' מס' 55.

פרק ששת ויהי עקב.

אמר ר'א: על כל מצוא פ' ד', רק והת, או עם הכה הכה
מהעליגים בגנויות השם.

זה רצונו באחוזה: כי לא על הלחם לכוד ייחיה האדים, רק בשתיימות הלחם והכח, כי כה החזון נתן כאודם, ולא יוכל לחיות רק עם הלחם או חלב חזם, עד שיריה ראי לעכל הלחם — הלא תראה כי בראש הפליטים אריסטופליס אמר בספרו ט�ולות האודם, ואמר: נאמת תרשה הוא בהעתיק האודם בתאות הנגניות, וגונרים כנ', הוא חזש המשוש. כי הוא נשוא כל מאותות הרדיון, ואמר מה שאמץ הרבה ביר ב' באתרים ייחודיים באודם.

אמר בפסוק: נלדבכה בו בסוף והוא סוד גוזל. רצוני בזות כי
הארם אחריו שילך ברברים שמנחן השם טלית לא ישכח ולא
ימסוכן. וצריך שידעナル מעשיו, ואם ידע נרלו, או שב שבלו
לחיות עוד עם מושכלו, ועליז אמר שלמה ברוח הקודש: יטקי
מגשיקות פיזיו ועוד נאמר: עמי השם יצוח וזה נשיקת השכל שהוא
הגשיקה האמיתית, לא נשיקת השתויות, אך בעבור שתכליות האותחים
זהו הגשיקה. במת עכ' אמר זה דורך פסל ובאמור שהיא סוד גוזל,
זה רצוני, כי איך יתכן נטף להרכיב בשם שאינו כח בונף, והוא דבר
גוזל, ואין הוא נדבק, ועליך אמר שהוא סוד.

פירוש הסודות לזראכע

בcheinן לאורך קצת מטרת, בעבור כי השנתה השם באורך טלאכ' בחוליל, וזה שכתבו : ולא ירע את משפטך אלהי הארץ (מ'ב, יז, כ') והוא אמר יעקב : חסידי את אלהי נבר, ופשטע כי בעור פגאש בחוליל איט כיב' בחשיבותה, פגאי שווא תחת הארץ, ובונגנותו לארץ שאינה תחת המול אמר הפסוי. כי המול תלוי על אחר המסוכנו ועכ' אמר סח' : נבר, כי רעם שחשכין שם אלהים ואין בעולם חזק מני. והנה מוטת גוראה על מה שאמרנו כי השנתה השם באורך, אינה שוה לחוליל, כי חיל הו' תחת המול, והארץ爰ינו רק תחת רשות השם. ית', נמי'ת תמיד עיני ר' בה וכו' ועוד מוטת, שהשנה שונגה בנוף האדם, שהוא עולם קפוץ אינה שווה בכל האברים, כי יש מקומות בנוף האדם אם תכנן בחם מיטות ולא חייה. — ובאמתו : הפק המקום החבק בעריות, הוא הארץ, עיל' גאנטו העיריות בה, כי עיקור איסטר. העיריות להיוות קדושים, ועיב' נהנת הארץ, ובאמתו : והמשיכיל יבן, ריל בעכוו שכתבו מלאה כל הארץ כבונו, ובתורתינו מורה היסך זה, באמתו : ומפיגיך אסתה, עכ' אמר והמשיכיל יבן הענין.

פרק דיאזינו.

אמר ר'א : לעת חמוט רגלה, כמו : גם רשת ליט' רעה והוא סוד נחל'.

יזע הו', כי העולם בלו' תחת רשות השם, וכל רבר שנעשה ושעתיד להיות,爰ינו געלם טמן, אבל הכל שברן לפניו בבני ברון, ויזועים בולם ידיעת אשתית. ועד כתיב' : דברך נאנ' בישיטים, והאל ביביז הכל, ול' רשות לעשות בעת שירצת, איך אמר לעת חמוט רגלה, רפשטע בעת שותבו רירעה להט', וראה שיאתו יכל עת ת לעשות, כמו שארם שאנט' יטל' לעשות רעה לתכיה, ואומר מתי יבוא העת שתגניע עת רעטה, ונראה מות כי הגבואה והטורה, אינם דבר אחד, אבל נראות תללה רעת הבוררים האומרים עוב' ר' את הארץ, ואבל שבה תורהינו להוות כפלטור; אבל הויל שידענו כי השנתה ר' עלני יותר טשר או האומות, באמתו כי היא חמתכם וכינרכם וכו' יש לט' גיב', כי מה שדברו הגבאים, היה באמת, ומהתשורת המעד והראשון, אשר העיר לשוכל האונשי, לדבר כאשר ירצה השם, ועכ' יש לנו לחפש בכל יכלתינו לישר הדבר, כאשר ראנטו לדביטה משה ולשאמור בחולק השני פבדה דל' : רע כי אין ביריתטי ממאמ' בקדמות

מנני כי מני חוצבת, ואם לא יקברות הדא בזיין, והרבך הגבואה הוא מזוחק, וזה טומאתה, לא שהוא נטמאת, כי היא אינה נקי, אבל אם יקברות זו כבודת.

פרק זילך.

אמר ר'א : אהרי אלהי נבר הארץ. ידענו כי השם אחד והשני יבאו מהמקבלים וכו'.

ידעו כי יש בתורתינו טסוקים טסורים שפרק האמת, ואם לא נבאו בכל בילחינו לסדרם ולסדרם על האמת, ונגידם כטשווים אין לך כסירה גורלה מזאת, כי הנה אמר והבטוב אלהי נבר הארץ, ואם הבהיר מעיד שהם אלהים אחרים וההורה שנכתבה בגבואה אלהות, כל שכן אנשי חסרי לב, ועכ' בא ר'א ואמר : ידענו כי השם אחד ומיחיד בעולמו ואין לו שני, והשני יבאו רך מצד המקבלים, ככל מר' המשני אשר יבאו בשולם, שנמצאים אנשים שעובדים לאלהים אחרים, שוגרא אומת מיחודים לחם אלקלת, לא שייש לחם מנזיות שלמה, כי מציאות אינה אלא מבניות בני אדם והחיים והגדרים אבל הם בסיס דעתם בני אדם וכשי ציורים שמציירים אותם כאלהות לבעל טוב ורע לאם, לא אדם הפלעלם, כי כבר מזורם עליהם נטיש' : עיניהם לחם לאו ר'א, ועוד אלו נאמר כי מיציאות במציאות חיללה, החינו רואים שני' בעולם, שלאו ליל' הכל על מכנסו וסדרו, וכעת שיטסל' זה לא יטעל זם, וזכה המותה שהשם אחד, כי העולם חיל' עיל' הסדר, אבל המשני לא יבאו, כי מכני אדים המקבלים, כי ירווע' הויאל והוא אחד, ואין לו שני, כמו שמכוחה המותה, והבטוט לא בחכמת האדם, כי חכמת האדם נקלה וככל השוכבה גדר החכמתו. וכל פע羞' ניכ' הם על השלמות, ואין בה חסרון כמיש' ההו' תמים פעלל', וכי בעבור שאין לו שני, וכי איןם יודעיםagna והוא להשיג אמתתו, כטיש ברך לבוד ר' מפקש (יחוקאל ז') ובכ' הויאל והשם הוא כטיש ברך שם כבוד מלכותו לא יתכן שישנה מעשי', כי מ' שאיט' יכול לתקין מעשי' בדרכ' ישות, אינט' רך חסרים, מפני שהם צרייכים אל אחד גדול טמן, וכי מעשי' אינט' שלטם; ועתה נא והזע' לנו' הרוב. בעבור שהעלם איןו שוחה בהשנהו, כי יש טסוקות שריאו שם נסיט, כטיש ומפיגיך אסתה ועד אמד' יעקב אין זה כי אם בית אלהים: אמר מאחר שהעלם הוא רק בהשנהו, אין לך לעבד בורך רך כי המוקם, הלא צויה התורה רוב המזאות בארץ,

